

Zeer geachte Medeleden en Begunstigers.

In naam van H.H. Directeuren roep ik U een hartelijk welkom toe op onzen Jaardag.

Reeds op zichzelf is het een moedgevend teeken, dat gij ook nu weer in zoo grooten getale zijt opgekomen. Dit toont duurzaamheid van belangstelling. Het spreekt van een niet verkoelend meêleven. En het kroont opnieuw onze Stichting als hoogtepunt in onze geestelijke actie. Het is of op zulk een Jaardag de vreugd over onze winste in het verleden zich met onze verwachting voor de toekomst om onze Vrije Universiteit als van zelf gegeven middenpunt saãmtrekt. Reden waarom ik te hooger waardeer het voorrecht, om ook ditmaal onder U te mogen voorzitten.

Toen mij in 1907 te Utrecht gelijke eer gegund werd, ontviel mij het loslippig woord, dat het toen wel voor het laatst zou zijn geweest. Gelijk nu van achteren blijkt een te vroeg getrokken wissel of gevreesde seniele aemechtigheid. Nu ik na de vijf jaar, die sinds verliepen, mij nogmaals tot gelijke eeretaak geroepen zie, onthoud ik mij dan ook, door feil geleerd, van elke nadere horoscopische visie en ga er, zonder verdere plichtpleging, liefst aanstonds toe over, om Uwe altoos zoo bezielende aandacht te vragen voor een misschien ietwat spannend, en toch niet te ernstig woord. Een woord, waarin ik liefst de stichting van onze Universiteit herdenken wilde, niet als een *waagstuk* in overmoed aangedurfd, maar als een *Geloofsstuk*, waartoe onze God ons heeft bezielde.

Laat mij deze karakterteekening van onze stichting als *Geloofsstuk* mogen vastknoopen aan de voor mij persoonlijk altoos zoo sombere heugenis van de geboorteweeën, die aan het in het leven treden van onze Stichting voorafgingen. Toen